

AUTOR KULTOVNÍ SÉRIE BRATRSTVO KRVE

FRANTIŠEK KOTLETA

PERUNOVA KREV

PERUNOVA KREV

FRANTIŠEK **KOTLETA**

PERUNOVA KREV

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

© František Kotleta, 2013, 2024

Cover Illustration © Piotr Cieśliński, 2013, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2013, 2024

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2013, 2024

ISBN 978-80-278-0170-1 (print)

ISBN 978-80-278-1389-6 (ePub)

ISBN 978-80-278-1390-2 (mobi)

ISBN 978-80-278-1391-9 (pdf)

Dokonalý byznys

Blondýnka široce roztáhla drobounká ústa v úsměvu. Nevypadala, že by ji palebná síla mířící na její křehounké tělo nějak vyvedla z míry.

„Bojíš se?“ zeptala se mě.

„Ne,“ zavrtěl jsem opatrně hlavou.

„Měl bys,“ ozval se jí za zády mužský hlas.

A pak nastal masakr...

* * *

Přitom ten den probíhal jako každý jiný pracovní den. Teda pracovní den zahrnující předávku pašovaných diamantů do rukou ukrajinské mafie.

* * *

Vzduch čpěl vodkou, tabákem, jehněčím a olejem na zbraně. Saša Rybionek si vidličkou labužnický vložil do úst posledního pelmeně, zapil ho vodkou a mocně říhl. Vzduch náhle páchl mnohem víc než před chvílí. Naštěstí jsem stál v opačné části místnosti. Koncentrovanou

dávku ukrajinské neformálnosti tak schytl kapitán Nachtigall. Nerozhodilo ho to. Cigaretami značky Sparta si kolem sebe už dobrou půlhodinu vytvářel vlastní atmosféru.

V gruzínské restauraci Sakartvelo stálo větřání obecně za týden starého pelmeně, takže v téhle soukromé zadní místnosti už slabším jedincům začínaly slzet oči.

Saša Rybionek se za roky staršínování v Mukačevské brigádě dokázal stylizovat do dokonalého archetypu mafiánského šéfa východního stříhu. Na krku mu visel těžký zlatý pravoslavný kříž s Ježíšem, posetý drahými kameny, hlavu si holil tak dokonale, až se leskla, přestože nebyl přirozeně plešatý, a pečlivě si dával záležet na tom, aby se choval hrubě a neotesaně. Každý, kdo se poprvé dostal do přítomnosti ukrajinského mafiána, musel z jeho vizáže během tří sekund pochopit, že odpouštění je doménou toho chlápka, co visí Sašovi na krku, zatímco on osobně dává přednost spíš tomu, aby každý, kdo jej zklame, ať už plánovaně, nebo jen z neschopnosti, skončil s hlavní samopalou v puse a rozpáleným železem v análním otvoru.

My jsme se Saši nebáli. Rozložení sil bylo sice pět na sedm v náš neprospěch, ale stačilo si pořádně prohlédnout ukrajinské mládence,

kterí jinak na první pohled vypadali naprosto stejně – krátké vlasy, býčí šíje, špatně padnoucí saka kvůli širokým ramenům, prázdný pohled a sebevědomý ironický úšklebek –, aby zkušenému pozorovateli došlo, že jediný doopravdy nebezpečný je jenom jeden z nich. Stál strategicky v protějším rohu místnosti tak, aby dokázal uchránit staršinu Rybionka. Všichni ostatní byli jen prostí bijci z ulice. Jejich pěsti už určitě poslaly do nemocnice nebo rovnou do rakve spoustu chlapů, ale dobře vycvičený voják by si dokázal poradit s každým z nich.

A my jsme byli zatraceně dobře vycvičení vojáci. Kapitán Nachtigall, rotmistr Válek a četař Čech pocházeli ze 601. skupiny speciálních sil a já s nadporučíkem Mezinou jsme prožili šest let v SOG, nejlepší jednotce Útvaru speciálních operací Vojenské policie. S Nachtigallem a jeho partou jsme se seznámili v Afghánistánu. Každý z nás tam postřílel pár mudžáhedínů a spolu jsme vypili hektolitry piv. V civilu jsme se pak dali dohromady kvůli poněkud jinému druhu speciálních operací. Místo ochrany konvojů s potravinami pro vesničany a odstřelování islámských bojovníků, jsme dělali delikátnější práci jako převážení peněz, zbraní či zlata. Zkrátka a dobře jsme si zařídili vlastní zločineckou organizaci.

„Vodku?“ zeptal se už asi pošesté Rybionek. Kapitán kývl. Ukrajinec mu do sklenice rozšafně nalil až po okraj. Čirá tekutina přetekla a rozstříkla se po dřevěném stole bez ubrusu.

„Na zdraví!“ vyhrkl Saša a kapitán ve výslužbě vypil až do dna.

Zatím dokázal s mafiánem držet krok, ale jak znám bývalého důstojníka, další dva panáky ho dostanou do kolen. Ale tohle už Rybionek patrně neplánoval. Hrál si. Ukazoval nám i svým mužům, že má nervy z oceli, protože kufrík s kontrabandem ležel celou dobu zavřený na stole. Tohle všechno byla zkrátka jenom předehra.

„Dobře, pojďme k té nepříjemné části,“ zamračil se jako by otráveně Ukrajinec.

Nachtigall souhlasně pokýval hlavou, prsty pohladil číselný kód na kufru a po souhlasném cvaknutí zámku jej otevřel. Ukrajinský ranař postávající za sedícím staršinou vytřeštil překvapeně oči.

Tolik diamantů pohromadě ještě v životě neviděl.

* * *

Rybionek pomalým pohybem sáhl do kufríku a vybral jeden z kamenů.

„Jižní Amerika, hezký kousek, ale mizerné opracování. Latinos jsou flákači snad ve všem, co dělají,“ zakroutil hlavou a nasadil rádoby smutný výraz.

Kecal. Žádný Latino tyhle diamanty neo-
pracovával. Byla to poctivá německá práce
a většina diamantů navíc pocházela z jihoa-
frických dolů. Alespoň to tvrdili Izraelci, kteří
nám v Nebrasce tohle horké zboží prodali. A ži-
dům, marná sláva, co se týče diamantů, věřím
mnohem víc než umaštěnému ukrajinskému
mafíánovi.

Rybionek měl dva důvody, proč tohle říkal.
Buď chtěl jenom udělat dojem na své podríze-
né, kteří by nerozeznali diamant od broušeného
skla, nebo se chystal srazit cenu.

„Pět milionů euro je za tohle moc,“ řekl Ry-
bionek.

Takže to druhé.

Ukrajinci pochopili jeho narážku a na-
šponovali svaly k boji. Pouze muž, který stál
za staršinou, na sobě nedal znát pohnutí. Od-
hadl jsem ho přesně – profík. On byl ve střehu
pořád.

Nachtigall se také nenechal vyvést z míry:
„Dohoda s panem Hladilem zněla pět milionů.
Jenom za to, abych je dostal ze Států, jsem mu-
sel zaplatit přes dvě stě padesát tisíc. Nesl jsem

největší riziko, a pokud se změnily podmínky, tak od obchodu ustupuji.“

Jak popsat zvuk, který vydá deset chlapů, když z podpažních pouzder během pár sekund vytáhnou pistole a odjistí je? Poslední série zvuků byla rozhodně jedno velké „cvak“, které prostorem ještě chvíli rezonovalo. Jediní, kdo své pistole nevytáhli, byli Nachtigall s Rybionkem.

„Nebudte tak hrr,“ usmál se široce mafiánský staršina. „Ach, vy Češi, děláte jako bych snad znesvětil lůno vaší matky,“ dodal, načež následoval hurónský smích. Navzdory němu bylo každému v místnosti jasné, že zrovna Rybionek by byl v případě potřeby schopný přesně něco takového provést. Osobně.

Mávl ledabyle rukou a jeho hoši sklonili pistole. Všichni měli makarovy – PM 9 mm. Stará dobrá ruská záležitost. Mafián nemiáfián, co se týče zbraní, je každý většinou tak trochu patriot. Hoši z východu dávali přednost makarovům, stejně jako chlapci ze Států milovali Colt 1911. My, hoši ze střední Evropy, jsme zase nedali dopustit na čezety. Konkrétně CZ 83 ráže 7,65 Browning. Poctivý výtvar Augustina Nečase z roku 1982 stále patřil do výzbroje české armády. Znali jsme ty chladné mrchy líp než své manželky a nevyměnili bychom je ani

za nic. Na rozdíl od manželek. Alespoň já jsem to tak udělal.

„Tady je ale testosteronu.“

Byl to ženský hlas. A nejzvláštnější na něm bylo, že se místnostní rozlehl mnohem dříve, než se otevřely dveře, do té doby prokazatelně zamčené, a dovnitř vpadla mladičká blondýnka v lehce průhledných bílých šatech.

Všechny čezety i makarovy zamířily na ni.

„Možná jste si spletla dveře, madam,“ usmál se na dívku Ukrajinec, který stál spolu se mnou nejbliž dveřím a pistolí jí naznačil, aby se otočila a zmizela. S blondýnkou jako by se vzduch v místnosti osvěžil. Mezi tabák, vodku, jídlo a mužský pot vpadla silou stáda býků vůně fialek, která ovládla vzduch stejně rychle a nekompromisně jako Hitler Polsko. Tohle musel být zatraceně drahý parfém.

„Myslíte?“ uculila se na Ukrajince dívka a předvedla mu dokonalé pukrle.

* * *

„Míšo, odved' slečnu k baru a kup jí na mé zdraví panáka. Máme tady práci,“ zahlaholil přes místnost ukrajinsky Rybionek. Snažil se, aby to znělo nenuceně, ale v jeho hlase rezonovala slušná podrážděnost. Ať už za tohle narušení

miliónového obchodu může kdokoliv z restaurace, jeho příští hodiny budou naplněny bolestí.

Míša si dovolil krátký vítězný pohled k jednomu ze svých kolegů, schoval makarova do podpažního pouzdra a vřele se na dívku usmál. „Slyšela jste slečno, tady nemůžete být,“ řekl až otcovským tónem, tedy otcovským takovým tím způsobem, jaký si nevlastní tatínci schovávají pro dcerky, kterým právě povyroستla prsa, a vykročil jí naproti. Pravou rukou ji pevně obvinul kolem ramen, aby mu nevyklouzla, a se zkušeností vyhazovače ji manévroval ven ze dveří.

„Kafka,“ řekl najednou do ticha, které nastalo, nadporučík Mezina. Všechny čezety zamířily nervózně ke dveřím.

* * *

„Što slučilos? Što slučilos!?“ ozval se zezadu Rybionek. Jeho postoj „Jsem stále nad věcí“ zmizel stejně rychle a definitivně jako hotovost při první návštěvě bordelu.

„Slečno, pomalu zvedněte ruce a lehněte si na zem,“ řekl jsem a namířil dívce odjištěnou pistolí mezi oči. Ukrajinec, který se ji chystal odvést k baru, na mě vrhl tázavý pohled.

„Što slučilos?!“ zařval už definitivně vytočený Rybionek.

„Mí muži předpokládají, že na nás někdo šije boudu. Ta holka je kafka. Návnada, někdo, kdo má odvést naši pozornost,“ vysvětlil mu naopak klidným hlasem Jan Nachtigall. Přitom pomalu vstal a z podpažního pouzdra vytáhl svou čezetu. Ukrajinci opatrně následovali našeho příkladu a své makarovy znovu namířili směrem ke dveřím.

Blondýnka široce roztáhla drobounká ústa v úsměvu. Nevypadala, že by ji palebná síla mířící na její křehounké tělo nějak vyvedla z míry.

„Bojíš se?“ zeptala se mě.

„Ne,“ zavrtěl jsem opatrně hlavou.

„Měl bys,“ ozval se jí za zády mužský hlas.

* * *

A pak nastal masakr.

* * *

První vystřelil Mezina. Jeho terčem byl muž, kterému patřila ona výhružná slova. I on vypadal velmi mladě, tak na pětadvacet let. Na rozdíl od dívky se o něm ale nedalo říct, že by byl

křehký. Naopak. Pod košili se mu rýsovaly svaly, které by mu záviděl i Arnold Schwarzenegger za mlada. Měl dlouhé zrzavé vlasy svázané do culíku a na sobě zelenou košili a hnědé kalhoty. V ruce držel meč. Vypadal trochu jako ti idioti, co běhají po lese a hrají si na Pána prstenů, ale i kdyby to byl prostě jenom vypatlaný debil žijící v představě, že je elf, tady byl kufrík s diamanty za pět milionů euro. Kvůli tomu už stojí zabít nějakého toho larpera.

Výstřel mu směřoval do ramene ruky s mečem. Kulka zasáhla svůj cíl přesně. Na košili v místě ramene se mu objevila díra a pod ní se rozlila trocha krve. Jenže místo toho, aby se chlapík svíjel v bolestech, si jenom povzdechl: „To je na míru od Lowensteina! Víte vy, idioti, kolik tyhle věci stojí?“

My idioti jsme ale neodpověděli. Jen jsme fascinovaně hleděli na zrzka a jeho zranění, ze kterých si vůbec nic nedělal.

* * *

„Buch, krach, vžbuch!“ Tohle všechno naráz udělala zeď za Rybionkovými zády. Prostě se rozletěla, jako by do ní někdo vpálil granát. Ale nebyl to žádný výbuch. Nejdřív vyletěly cihly, pak vzduch ztěžknul prachem z malty

a omítky, a nakonec tou čerstvě proraženou dírou ve zdi vlezl do místnosti chlap. Malý, podsaditý, plešatý, ve světle hnědém koženém baloňáku. Rozhlédl se po místnosti, ledabyly si z baloňáku oprášil trochu prachu a řekl: „Koukám, že jsem o nic nepřišel.“

* * *

„Streljaj! Streljaj!“ řval Saša jako smyslů zbavený.

„Prásk! Prásk! Prásk!“ místnost na ten povel explodovala výstřely jedenácti pistolí. Pět čezet a šesti makarovů. Jen mafiánský staršina nestřílel. Skočil pod stůl.

* * *

Palba se rozdělila rovnoměrně dvěma směry. Kdo měl blíž blbečka s mečem, střílel na něj. Kdo tlustšocha v baloňáku, pálil po něm. Já jsem mířil na zrzka. Přece jen jsem ho měl nejbliž. První výstřel mu šel přímo do srdce. Trochu to s ním cuklo. Spíš to ale vypadalo jako přátelské dloubnutí klacíkem než zásah nábojem 7,65 Browning ze tří metrů.

„Neprůstřelná vesta,“ napadlo mě. Lehce jsem nadzvedl hlavěň a zamířil mu doprostřed

čela. Vystřelit jsem už ale nestihl. Zrzek se zatočil, švihl mečem a usekl hlavu Davidu Válkovi, který mi stál po boku. Jeho nakrátko ostříhaná hlava dopadla na podlahu a tělo se za chvíli zhroutilo za ní. Předtím do něj ale stačil zrzek silně šťouchnout a dostat ho na chvíli mezi sebe a mou hlavěň. Výstřel skončil v hrudi bezhlavého rotmistra.

„Zabijte je!“ křičel na nás na všechny Nachti-gall. Na rozdíl od Rybionka pod stůl neskočil. Pálil po tlustochovi v baloňáku. Jak moc úspěšně, jsem nedokázal odhadnout. Šla po mně totiž blondýna. Držela před sebou jako štít Ukrajince, který ji měl původně pozvat k baru na panáka. Dělo se s ním přitom něco příšerného. Oči mu zčernaly a tělo se mu scvrklo jako penis po souloži. Jenom kurevsky rychleji. Blondýně se přitom oči naopak rozzářily.

„Hiváááááá!“ zaječela a nejbližší z Ukrajinců, kterého se jen lehce dotkla rukou, se přitom v jednom jediném okamžiku pozvracel, pokálel, pochcal a vytekly mu oči z důlků.

„Děvko!“ vyprskl jsem a vystřílel do ní pět nábojů naráz. Kulky se od ní odrážely, jako kdybych střílel vzduchovkou do tanku, a s výsměšným cinkáním dopadaly na podlahu.

„Bacha!“ zařval na mě Mezina. Střílel přitom do zrzka, který mezitím naporcovaal dalšího

mafiána. Ten ještě žil, ale nevypadalo to s ním dobře. Klečel na zemi, opíral se hlavou o stěnu a měl usekané obě ruce. Krev z něj stříkala na všechny strany.

* * *

Zrzek se smál od ucha k uchu a šel po mně. Švihl mečem těsně před mým obličejem a vůbec nic si nedělal z kulek, které jsem do něho střílel.

Ta první se mu zaryla do čela. Vypadalo to, jako by ho jenom škrábala. Přesto ho zpomalila natolik, abych uhnul před jeho ostrím.

Druhou kulku jsem mu namířil do krku. Zase jen škrábanec.

„Švih, švih, švih,“ meč svištěl a jakoby ledaby-le přitom prosekl břicho dalšímu z Ukrajinců.

Využil jsem toho a vyskočil na stůl, pod kterým se skrýval Rybionek. Hned vedle kuf-ru s diamanty. Ztratil jsem se tím na chvíli ze zrzkova zájmu, takže to místo mě odnesl Mezina. Jeho pistole cvakla na prázdno a krát-ce nato meč prošel skrz něj. Po cestě propíchl levou plíci. „Uch,“ vydechl afghánský veterán naposledy.

„Chcípni už, ty kundo vykurvená,“ procedil jsem skrz zuby a narval posledních sedm

dala dobře omývat. Nevpíjela se. Pomaličku z něj skapávala na podlahu: „Kap, kap, kap...“

Chlápek stál nad tělem kapitána Nachti-galla. Jeho levou ruku držel ve své pravačce a tu pravou v levačce. Kapitán byl už mrtvý. Jeho tělo leželo pokroucené na zemi. Vedle něj ležel ukrajinský ranař. Ten, kterého jsem jako jediného ocenil coby důstojného soupeře. Ruce měl sice obě, ale zato z jeho hrudního koše zůstalo jen něco beztvarého, kusy hmoty, jejíž zbytek se rozstříkl po místnosti.

„Prásk, prásk, prásk!“ zpoza stolu konečně vyskočil Rybionek. V ruce držel zlatý revolver, odznak svého postavení, a sázel jednu ránu za druhou do hnusáka, který proměnil všechny jeho muže v krvavou kaši. Bylo to marné. Zatímco do mladíka se kulky občas zavrtávaly, ale nic moc mu nedělaly, od plešouna se odrážely úplně stejně jako od blondýny. Mafiánský staršina si to uvědomil příliš pozdě. Chlap k němu pár kroků přicupital a vrazil mu ruku do krku. Slovo vrazil bylo na místě. Plešounova pěst totiž prošla Rybionkovým krkem skrz na skrz, doprovázená zvukovým i optickým efektem. Ten zvukový byl něco jako „grskplc“, ten optický doprovázely cákance krve vystřelené neuvěřitelnou silou a rychlostí do celé místnosti. Pár mě jich také zasáhlo.

Když plešoun použil druhou ruku, aby utrl mafiánovu hlavu, a vyprostil se tak z rozblemaného sevření masa made in Ukrajina, rozhodl jsem se ukončit sledování toho děsivě morbidního divadla. Levačkou jsem drapnul kufrík s diamanty, odrazil se od stolu a skočil dost daleko od zakrváceného plešouna. Mezi mnou a dírou ve zdi stálo jen pár cihel a nějaké ukrajinské kousky.

„Ne tak rychle, fešáku,“ ozval se mi za zády sametový hlas.

* * *

„Zastav se, ani se nehni!“ přikázal mi ten ženský hlas a já ho poslechl. Nevím proč, ale něco ve mně způsobilo, že jsem zůstal stát. Skutečně jsem se ani nehnul. Jako by mi zalili nohy do rychletuhnoucího betonu. Přitom to jediný, co jsem v tuhle chvíli chtěl, bylo utíkat co nejdál odsud. Bylo to jako v nějakém pitomém snu. Chtěl jsem běžet, ale nemohl jsem se hnout z místa.

„Kde je ten bastard?!“ křičel oslepený zrzek s mečem. „Vysekám mu vnitřnosti z břicha.“

„Musíš trochu víc vlevo, ještě dva kroky, přihořívá,“ navigoval ho pobaveně plešoun v baloňáku. Otočil jsem se a zjistil, že lidí

v místnosti přibylo. Křehká blondýnka se vrátila. Stála teď zhruba tam, kde nějakým divným způsobem připravila o život prvního Ukrajince. Vedle ní stála černovláska. Muse-la to být ta, která na mě před chvílí křikla. Oproti blondýně vypadala o pár let starší a mohutnější. Měla velká prsa schovaná pod černou koženou motorkářskou bundou, na nohou černé ošoupané džíny a vysoké kožené gladiátory. Vlasy měla nakrátko ostříhané. I když by titul Miss Universe získala spíš blondýna než černovláska, měla v sobě nově příchozí něco, kvůli čemu by blondýnu opustil každý chlap jenom proto, aby se jí mohl plazit u nohou a žadonit o jediný dotek. Posledním nováčkem v místnosti byl vazoun v zeleném kabátě s dlouhými hnědými vlasy. Vypadal trochu jako ten typ čtyřicátníků, co mají tři děti, každé s jinou manželkou, a za největší zážitek v životě považují absolvovat pět koncertů kapely Kabát za sebou.

„Přihořívá, přihořívá, sekni,“ zavelel plešoun zrzkovi. Ten se rozpráhl a narval svůj meč do zdi.

Plešoun to ocenil hurónským smíchem. Schválně ho navedl úplně špatně. Moje maličkost postávala nehybně o dobré čtyři metry jinde. Vzhledem k situaci mi to přišlo dost

bizarní. Černovláska i vazoun to ocenili lehkým pousmáním, ale blondýna se vztekle zamračila.

„Daži, ty bastarde špinavý, ty lůzo nemytá, dej mi toho člověka, chci jej zabít, rozpárat mu břicho, vyvrhnout jeho vnitřnosti a věštit z nich!“ rozkřičel se zrzek. Lomcoval vztekle mečem, až omítka prášila po místnosti.

Plešoun se jenom škodolibě usmál. „Nenechám tě ho rozpárat. Bylo by to trapný, jen tak ho vykuchat. Byl z nich ze všech nejlepší, vážně talent,“ po slově talent plešoun mlaskl a popošel ke mně blíž. Připadal jsem si jako pětinohý retrívr na výstavě.

„Ty diamanty bych prosil,“ řekl a dost nešetrně mi vyrval kufřík s kontrabandem ze zkřehlých prstů.

„Tak už to s ním skoncuji, znervózňuje mě. Podívej, co provedl Jarilovi. Takhle zřízenýho jsem ho neviděla stovky let,“ domlouvala mu našťvaně blondýna a plešoun se na mě se zájmem podíval.

„Tak mi ho, u všech křesťanů, dejte, já ho chci zabít!“ zakřičel zase vztekle zrzek označený jako Jarilo. V tu samou chvíli se mu navíc podařilo vyprostit meč ze sevření zdi.

„Tu radost ti neudělám,“ odpověděl plešoun. „Je můj,“ dodal a vrazil mi pěst do břicha.

* * *

Minul.

* * *

Podařilo se mi totiž uhnout. Už pár sekund předtím jsem cítil, jak moje nevysvětlitelně náhlé ochrnutí oslabuje, a chystal jsem se toho využít v ten správný okamžik. A ten nastal právě teď. Chlapík v baloňáku se mocně zapotácel. Když jeho ruka nedopadla na vybraný cíl, ztratil stabilitu a prohnul se dopředu. Neváhal jsem ani okamžik, namířil hlaveň do jednoho z jeho očí a vystřelil tři náboje za sebou.

„Ááááá!“ zařval plešoun, když se mu kulky zahryzly do levého oka. Ať už mají na sobě tihle parchanti sebelepší neprůstřelné vesty a nějaké neznámé svinstvo na kůži, díky kterému je pro ně zásah Browningem 7,65 polechtání, oči jsou prostě oči. Jen mě mátlo, že to ty hajzlíky nezabilo.

Plešoun našťvaně znovu máchl pěstí. Spíš instinktivně než promyšleně. Ukročil jsem, abych se ráně vyhnul, a on místo do mě udeřil do stolu. S hlasitým „křup“ mu ruka zajela do desky. To křup ale nevydala jeho pěst. To

stůl oznámil, že pelmeně si na něm už nikdo k obědu nedá.

Konečně jsem měl volnou cestu. Několika skoky jsem se ocitl u díry ve zdi. Konečně svoboda. Čerstvý vzduch z venku mi ovanul tvář.

* * *

A pak mi chladné ostří polechtalo vnitřnosti.

* * *

Byla to černovláska. Nechápu, jak se ke mně dostala tak blízko, ale najednou stála za mnou.

„Áááá!“ zařval jsem bolestí a upustil pistoli. Tělem mi lomcovala strašlivá křeč, čelo se mi orosilo studeným potem a nedokázal jsem se už ani nadechnout. Lapal jsem marně po kyslíku a vydával jen hekavé: „Ech, ech.“

Umíral jsem.

* * *

Visel jsem na něčem chladně kovovém, co mi zarazila do těla, a cítil jsem, jak ze mě vyprchává všechna síla. Byl jsem jako prase, které zdatný rezník nese napíchnuté do udírny. Žena mě tak natlačila až do díry ve zdi.

* * *

A potom mě políbila.

* * *

Líbala mě. Vášnivě, vroucně, posedle, jako bych byl rocková hvězda, která ji právě svezla ve svém ferrari. Bolest, kterou mi způsobovala čepel, přitom odcházela, utlumena vzrušením. *Umírám a mám erekci? Super. Najdou mě vykuchanýho se ztopořeným ptákem. Tak přesně takovou smrt jsem si nikdy nepřál*, proběhlo mi hlavou a pak jsem se sesul na zem a konečně umřel.

Pan Bobr

Otevřel jsem oči. Erekcce byla dávno pryč a chladný kov už v zádech taky nevězel. Zamrkal jsem očima, což byl také jediný pohyb, kterého jsem byl schopný. Ruce ani nohy nereagovaly. Jediné, co jsem viděl, byl bílý strop nade mnou, a slyšel jsem pouze divné pípání, přicházející odkudsi zleva. Brzy jej doplnil dusot jednoho páru nohou. Spatřil jsem překvapenou dobráckou oplácanou tvář ženy spíš vyššího než středního věku a zachytil i její slova: „Probral se.“

Snad abych jí nedal za pravdu, upadl jsem znovu v mdloby.

* * *

Probral jsem se podruhé. Tentokrát jsem si nejdříve uvědomil, že jsem vzhůru, a až pak jsem pomalu otevřel oči. Byla tma. Tedy ne úplná tma. V mém pokoji vládla klasická noc narušovaná světlem pouliční lampy, dobývajícím se do pokoje přes poněkud ušmudlané okno, a zářivým světlem z chodby, které sem podlézalo

škvírou ve dveřích. Zaregistroval jsem i ono prvotní pípání.

„Žiju,“ probleskla mi hlavou myšlenka.

Krátký záchvěv radosti vystřídal uvědomění si, že to žití bude asi stát za pěknou bačkoru. Jestli mi ta černovlasá děvka svým nožem polechtala i páteř, budu do konce života na svět už jenom mrkat.

„Hachach,“ zkusil jsem promluvit. V ústech jsem měl sucho a navíc jsem ani neměl dost energie vytvořit nějakou smysluplnou hlásku, natož slovo.

Na mluvení jsem rezignoval a zkusil znovu pohnout nohama. Nešlo to. Ani ruce se nehýbaly. Zatnul jsem zuby a zkusil to znovu. Měl jsem pocit, že ukazováček pravé ruky se trochu pohnul. Vysílen tou vší námahou jsem znovu usnul.

* * *

„Rozhodně není schopen výslechu. Z kómatu se sice dostal, ale stěží vám něco poví. Probírá se tak třikrát denně na pár minut, víc mu ani nedovolíme. Je zázrak, že vůbec žije.“

Hlas patřil té postarší dámě, jejíž tvář jsem viděl jako první věc v nemocnici. Už jsem se naučil jej rozeznávat od hlasů sester, které jednou

za čas chodily omývat mé ne zrovna moc pohyblivé tělo. Mluvila na policisty. Jejich příchod mě patrně probudil. Měl jsem zavřené oči a soustředil se nejen na to, abych si vyslechl probíhající rozhovor, ale hlavně na to, abych přitom zase neodpadl. S těmi minutami měla pravdu. Nikdy jsem při vědomí nevydržel víc než čtvrt hodiny. Předpokládal jsem, že to bylo zásluhou léků, které mi kapačkou v dávkách putovaly rovnou do těla. Nebyly to jediné hadičky, které do mě vedly. Měl jsem ještě zavedenou cévku, aby tekutiny, které zase pravidelně odcházely ze mě, nešly do postele, ale poslušně do umělohmotného pytlíku přivázaného k posteli.

„Paní doktorko, já respektuji váš odborný názor a péči o pacienta, ale ten muž je jediným svědkem masakru jedenácti lidí...“

„Ne-li přímo jeho strůjcem,“ přerušil prvního mluvčího jiný mužský hlas. Byl tenčí, dychtivý. Jeho majitel byl rozhodně mladší než muž, kterého přerušil.

„Nebo strůjcem,“ zopakoval po něm lehce nevrle starší z policistů. „Naše vyšetřování se nepohne, dokud jej nevyslechneme.“

„Tomu rozumím, ale ten chlap není schopný ani zamlaskat na sestřičku s největší prdelí v týhle nemocnici, takže vám těžko dá nějaké informace.“ Paní doktorka byla zjevně pěkná

ranařka. To jsem poznal už z toho, jak se nemazala se sestrami, ale že byla takhle drzá i na muže zákona, mě docela překvapilo.

Mladší z policistů na to něco odvětil, ale význam jeho slov pohltila velká mlžná chobotnice bezvědomí, která mě láskyplně objala svými chapadly.

* * *

Intervaly mezi probuzeními byly stále kratší a především stav vědomí trval pokaždé o něco delší dobu. A co bylo nejdůležitější, dokázal jsem hýbat nohama i rukama. Zatím jen slabě a lehce, ale i tak jsem z toho byl nadšený. Znamenalo to, že má mícha i páteř jsou v pořádku. Teď už jen zbývalo zjistit, jak jsou na tom moje vnitřní orgány, hlavně játra a ledviny. Ta mrcha v motorkářský bundě mě bodla někam do téhle oblasti, a když už jsem zjistil, že se mohu hýbat, nebavilo by mě to využívat k tomu, abych se neustále musel dopravovat na dialýzu. I když podle těch policajtů, co mě touží vyslechnout, mi bylo jasné, že dialýzu bych dostával ve vězeňský nemocnici, takže bych si alespoň ušetřil dojíždění.

* * *

„Vím, že jste vzhůru, pane Fridrichu.“

Ten hlas patřil doktorce. Přicházel z levé strany mé postele. Byl klidný, přátelský. Otevřel jsem opatrně oči a zjistil, že je tma. Naklonil jsem hlavu a konečně si ji mohl pořádně prohlédnout. Vážně jí mohlo táhnout tak na šedesát. Kdysi to mohla být docela štramajda, ale čas způsobil, že její vlnaté tvary se rozplizly a teď vypadala trošku jako Frodo Pytlík smíchaný s Halinou Pawlovskou. Akorát nebyla tak chlupatá. Alespoň na místech, která jsem viděl. Ať tak a nebo tak, vypadala dobrácky. Kdyby se živila podomním prodejem, vzal bych si od ní nejmíň tři encyklopedie, jeden vysavač a dvojité balení prášků na erekci neznámého původu.

„Jak... víte, že...“

„Že jste vzhůru?“ dopověděla za mě. „Snadno. Před třemi hodinami jsem vám snížila dávkování analgetik. Zase vám je vrátím na původní dávku, abyste se mohl vyspat, nebojte.“

„Proč?“ zeptal jsem se. Samostatná slova už mi docela šla, ale s větami to bude horší.

„Ti policisté, co se nemůžou dočkat, až vás vyslechnou, mi řekli, že jste sloužil v Afghánistánu. U které jednotky?“

„SOG,“ teda znělo to spíš jako „sok“, ale paní doktorka pochopila.

„Aha,“ řekla trochu zklamaně. „Můj syn sloužil u šestisté první.“ Na chvíli se odmlčela a pak dodala: „Zemřel tam. Najel s autem na minu.“

„To... je... mi... lí-to,“ dostal jsem ze sebe nakonec.

„Jmenoval se Tomáš, znal jste ho?“

Opatrně jsem zavrtěl hlavou.

Zklamaně si povzdechla. „Víte, já toho pro vás moc udělat nemohu. Ti dva pánové od kriminálky jsou stále nervóznější, čekám každým dnem, že mi sem napochoduje nějaký jejich doktor, aby vyšetřil váš stav a dovolil jim vás konečně vyslechnout. Každopádně, můžu pro vás něco udělat?“

„Ho-rák. Ma-gi-str Pe-tr Ho-rák. Ad-vo-kát,“ vyslovil jsem jméno právníka, který Nachtigallově partě pomáhal legalizovat zisky a distribuovat je nenápadně mezi ostatní veterány.

„Rozumím. Zkusím jej kontaktovat,“ pokývala hlavou. „Pustím vám teď zase analgetika, ať se vyspíte. Potřebujete to. Ty vaše vnitřnosti dostaly pěkně zabrat.“

„Bu-du mít... následky?“ zeptal jsem se s vyptáním všech sil.

„Pravděpodobně ne. Přivezli vás v kómatu a nikdo vám moc šancí nedával, ale nějak jste se z toho zvetil. Přitom jste měl v zádech díru

jako Titanic po srážce s ledovcem. Ale vypadá to, že vnitřní orgány fungují, jak mají. Máte pěkně tuhý kořínek,“ pokývala uznale hlavou. „Škoda jen, že jste se dal na druhou stranu barikády,“ povzdechla si spíš jako by ke vzduchu v místnosti než ke mně, vstala a prsty pohladila kolečko, které regulovalo tok na kapačce. Za pár minut jsem se opět ponořil do spánku.

* * *

Tu noc se mi poprvé zdál nějaký sen. Byl o Afghánistánu. Auta v něm najížděla na miny, stříleli jsme po Tálibáncích a hráli karty o to, kdo bude mít právo první zasunout, až k nám na základnu Američani zase dostanou nějaké filipínské děvky.

* * *

Cesta od věrného služebníka svého státu a národa na druhou stranu barikády byla mnohem jednodušší, než by si paní doktorka vůbec dokázala představit. Její syn byl hrdina, který umřel v Afghánistánu, ale možná, že kdyby se vrátil domů, přišel o práci tak jako každý z nás a nikdo jej kvůli zasrané ekonomické krizi a minulosti ve válce nechtěl zaměstnat,

třeba už by s námi dávno pašoval diamanty z USA.

Každý, kdo strávil víc než deset let v armádě, je v civilu poněkud nesvůj. Zatímco ve vojsku vládou jasná pravidla, každý člověk má přesně dané postavení a zodpovědnost, ve světě bez uniformy je všechno mnohem složitější. Zvláště poté, kdy se NATO kompletně stáhlo z Afghánistánu a v rámci úsporného programu vlády nazvaného Radikální řez se česká armáda ze dne na den zmenšila na třetinu. Tisíce nezaměstnaných a v mnoha případech nezaměstnatelných vojáků se ocitly na ulici. Spousta z nich se dala na alkohol a drogy. Ti šťastnější skončili ve vězení. Ti méně šťastní na ulici.

Když mých bývalých spolubojovníků s tímhle osudem přibýlo už přespříliš, zaklepal na dveře mého domu Jan Nachtigall. Stejně jako většina propuštěnců jsem byl nezaměstnaný. Bydlel jsem v malém domě na okraji Prahy a hledal vhodný konflikt někde na Blízkém východě, do kterého bych se mohl nechat naverbovat jako žoldák. Nespěchal jsem. Patřil jsem mezi ty šťastlivce, kteří měli v armádě už odkroucené dost let na to, aby měli nárok na vojenský důchod. Přesto bylo peněz tak akorát na hypotéku a pár komiksů.

Nemusel mě dlouho přemlouvat. Pokud si dobře pamatuji, stačilo mu k tomu asi pět minut. V té době už měl většinu lidí pohromadě a rozjetých několik kšeftů.

* * *

Kapitán ve výslužbě nebyl žádný hlupák. Šel na to poměrně chytře. Nikdy jsme nedělali vlastní obchody. Neprodávali jsme zbraně Arabům ani pouličním dealerům. Neporcovali jsme drogy do psaníček a nedávali je diskotékovým distributorům, ani jsme neupláceli politiky, a nezařizovali tak velké zakázky. My jsme byli prostředníci. Když někdo potřeboval cokoliv kamkoliv bezpečně a diskrétně dostat, vzali jsme to. Díky tomu jsme se nedostali do hledáčku policie, což jsme věděli jistě, protože u policie jsme měli spoustu bývalých spolubojovníků, a navíc jsme měli díky naší zprostředkovatelské činnosti brzy tolik kompromitujících informací na většinu významných hráčů střeoevropského podsvětí, že si nikdo nemohl dovolit zkusit nás podvést nebo vyšachovat. Všichni věděli, že by to odnesl i jejich vlastní byznys.

Základní zásadou naší zločinecké organizace a důvodem, proč jsme měli všichni pocit, že jsme něco víc než obyčejní kriminálníci, bylo